

PEKKA VÄNNI

HESEKIEL

CRIME
TIME

PEKKA VÄNNI

**CRIME
TIME**

© Pekka Vänni ja Docendo, 2024

www.docendo.fi

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Sitaatti s. 319 Mihail Bulgakovin näytelmästä *Mestari ja Margarita*, joka perustuu hänen romaaniinsa *Saatana saapuu Moskovaan*, suom. Ulla-Liisa Heino.

Kansi: Timo Numminen

Kannen kuvat: Depositphotos, Shutterstock ja Timo Numminen

Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Ylivero Oy

ISBN 978-952-382-993-0

Painettu EU:ssa

Vielä armahtava niskalaukaus, ja kamppailu olisi ohi, Pauli ”Pate” Tenhunen ajatteli.

Pahin vastustaja oli lannistettu ja nöyryytetty, alistettu polvilleen odottamaan kärsimykset lopettavaa luotia, joka päättäisi epätoivoisen taistelun. Valittu strategia oli osoittautunut oikeaksi, ja he olivat syyttäneet samanlaisen kansallistunteen roihun Suomessa kuin heidän sisarpuolueensa monissa muissa Euroopan maissa. Puolueen johto oli tehnyt oikeat liikkeet, ja gallupit kertoivat heidän olevan ylivoimaisessa johdossa.

Hän istui tuolissaan ja silmäili puoluetoimiston laatimaa tilannekatsausta.

Tähän asti kaikki oli mennyt paremmin kuin oli suunniteltu, ja enää tarvittiin viimeinen askel, viimeinen viestikapulan vaihto. Heillä oli voittava strategia, voittava taktiikka, voittava joukkue. Vielä täytyi patistaa kannattajat huomenna liikkeelle, vaaliuurnille.

He olivat kiertäneet maakunnissa viikkoja ja viettäneet viimeiset päivät pääkaupunkiseudun toreilla tapaamassa kannattajia. Kampanja huipentui nyt lauantaina täällä Helsingissä, vallan ytimessä, päivää ennen vaaleja. Hänelle oli annettu tehtäväksi ampua se niskalaukaus. Hänen puheensa olisi taistelun ratkaiseva luoti.

Tänään hän tunsu olevansa hyödyllinen, jopa tärkeä. Se tuntui hyvältä. Hänen mielipidettään kysyttiin, hänen näkemyksiään

arvostettiin. Muuten uusi sukupolvi puoluejohdossa ei viime vuosina ollut hänen mielipiteitään kaivannut.

Pate odotti vuoroaan Narinkkatorille pystytetyn esiintymislavan takahuoneessa. Se oli katettu sinivalkoisella telttakankaalla. Kuhina auringonpaahteen kuumentamassa tilassa oli rauhoittunut sitä mukaa kun puheensa pitäneet olivat poistuneet adjutanttiensa kanssa.

Seinäkankaita oli laskettu katonrajasta metrin verran ilmanvaihdon parantamiseksi. Vielä aamupäivällä tilaan oli virrannut raitista ilmaa, mutta nyt vieno tuulenvire oli lopullisesti tyyntynyt.

Pate istui rauhallisesti tuolissaan ja katseli taivaalle avustajan hyöriessä hänen ympärillään teippirullansa kanssa. Oheneva pilvenlonka vaelteli merellä päin. Muuten taivas oli kirkkaan-sininen, ja aurinko paistoi korkealta. Kesäinen puku tuntui epämiellyttävän hiostavalta, mutta pian sen voisi vaihtaa kevyempään asuun, kunhan päivän työt olisi hoidettu.

Tämä oli viimeinen kerta, viimeinen vaalikampanja. Näin hän oli päättänyt ja kertonut sen myös julkisesti. Tämä oli vaalikauden viimeinen puhe, ja nämä olivat hänen viimeiset vaalinsa. Se oli siten siinä, mittava ura. Vielä yksi kausi europarlamentissa unohdetuna päivänpolitiikasta, viettämässä leppoisaa aikaa ja nauttimassa etuuksista. Sitten hän jäisi eläkkeelle. Mutta ei vielä. Vielä olisi pidettävä tämä viimeinen puhe ja vaalien jälkeen istuttava viiden vuoden kakku.

Seuraavana olisi hänen vuoronsa. Puhe ei olisi pitkä, ehkä parikymmentä minuuttia. Hänelle se olisi ainutlaatuinen hetki, mutta kuulijoille vain yksi vaalitulaisuuden toinen toistaan kiivaammista esiintymisistä. Jotkut aiemmista puhujista lietsoivat alkukantaista raivoa, toiset yrittivät luoda mielikuvaa älykkäästä ja sovittelevasta ajattelijasta. Hänen oma puheensa kiihottaisi kansaa, vetoaisi

tunteisiin. Hän ei lukisi sitä paperista, vaan antaisi tunnetilan viedä. Pate huomasi jännittävänsä.

Jännitys nosti sykettä ja ylimääräistä hikeä. Se nosti adrenaliinitasoa, paransi keskittymistä ja terävöitti esitystä. Näin se oli aina ollut, kaikki nämä vuodet ja vuosikymmenet ennen jokaista puhetta. Häntä jännitti, mutta se häipyisi, kun hän astuisi yleisön eteen. Hän nostaisi kätensä tervehdykseen ja lausuisi aloitussanat. Jokin helppo kysymys, johon mahdollisimman moni saattoi vastata myöntävästi, osallistua. Sitten hän antaisi vain mennä. Vaikka ei hän enää ollut yhtä säkenöivä kuin nuorempana. Silloin hän oli vain avannut suunsa, antanut palaa ja kansa oli villiintynyt.

Hän oli ollut ammattipoliitikko jo kolmekymmentä vuotta. Ei haitannut, että hänet oli häädetty europarlamenttiin häiritsemästä valtakunnan politiikkaa. Hän oli silti ammattilainen ja varmistaisi näissäkin vaaleissa parhaan tuloksen viimeisenä esiintyjänä.

”Väkeä kertyy koko ajan lisää”, Sepe sanoi katsellessaan telttakankaan raosta aukiolle.

Sebastian Yli-Torkko oli vielä nuori mies. Luotettava avustaja, joka oli auttanut hänet turvaan useista tukalista tilanteista ja pelastanut monta kertaa pulasta. Sepen erityisavustajan virka seuraavalle kaudelle oli varma. Yhtä varma kuin hänen valintansa.

”Ne ovat tulleet kuulemaan sinua, Pate.”

Pate vilkaisi verhon välistä torille. Väkeä oli todella paljon. Kaunis sää oli houkutellut ihmiset liikkeelle, olihan kesän ensimmäisiä päiviä, joina saattoi liikkua shortseissa ja t-paidassa, istahtaa terasille iltapäivällä ja jatkaa siitä pitkälle hämärän tuloon saakka.

Toinen avustajista lopetti hyörimisen ja istui alas. Viimeinenkin karva oli kerätty talteen. Pate oli valmis estradille. Sepe kaivoi taskustaan pienen vodkapullon, jossa oli viinaa vain yhteen neljän

sentin napsuun. Mukana ei ollut enempää, ettei homma lähtisi käsistä.

Nuorempana hän oli saattanut pitää puheita humalassakin, mutta enää se ei onnistunut. Hän oli pari kertaa kokenut kauhunhetkiä, kun oli noussut pitämään puhetta ja huomannut, ettei muistanutkaan, mitä oli aikonut sanoa. Mitään ei tullut ulos. Hyvä, jos muisti, missä tilaisuudessa oli. Vanhemmiten muisti lähti ryypäessä herkemmin. Hän oli vannottanut Sepeä huolehtimaan, ettei hän olisi liian humalassa, kun tuli julkisen puheen aika.

Juontaja esitteli hänet päivän viimeisenä puhujana. Sitä seurasi-
vat raikuvat aplodit, joille ei tuntunut tulevan loppua. Sitten tapu-
tus muuttui rytmikkääksi käsien takomiseksi säestämään *Pa-te!*
Pa-te! -huutoja. Meteli oli valtava. Oli aika astua esiin.

Hän kumosi vodkan grogilasista huikalla, korjasi ryhtinsä, nak-
sautti niskaansa molemmille puolille, taikoi kasvoilleen itsevarman
valkaistun hymyn ja iski avustajilleen silmää. Hän tiesi näyttävänsä
hyvältä. Miehekäs mies, olivat monet naiset sanoneet. Hän näytti
pidemmältä kuin oikeasti oli, ja paksut mustat hiukset olivat saa-
neet vuosien saatossa laineisiinsa hopeisia kuohuja.

Hän astui lavalle johtavaan käytävään, nousi portaat ja työn-
tyi verhojen välistä ihmismeren eteen. Huudot kiihtyivät kako-
foniaksi. Hän nosti kätensä ilmaan ja tunsi itsensä rocktähdeksi.
Melu oli valtava. Sitten hän siirtyi rauhallisin askelin puhujakorok-
keelle ja katsoi aukiolle kerääntynyttä väkijoukkoa. Kuulijakunta
hiljeni odottamaan.

”Käsi ylös, jos olet sitä mieltä, että Suomi kuuluu suomalaisille!”

Huuto ylti kiihkeäksi ja joka ikinen käsi nousi ylös.

”Nämä vaalit tulevat jäämään historiaan voittona Suomelle,
suomalaisille, meille!”

Kansa ulvoi raivoisasti. Tarmokkaat *Pa-te! Pa-te!* -huudot alkoivat uudestaan, ja yleisö löi rytmissä käsiä yhteen.

Hän kohotti kädet ylös ja väkijoukko hiljeni.

Eturivissä muutama kuulija peitti suunsa. Joku osoitti häntä sormella. Hän näki eleen, mutta yritti jättää sen huomiotta. Aina jollakulla oli jotain huomautettavaa: kravatti vinossa tai nappi auki. Nyt piti keskittyä toimittamaan perille viesti, jolla varmistettaisiin kaikkien aikojen vaalivoitto.

Hän laski päätään mikrofonia kohti. Kuhina ensimmäisissä riveissä yltyi. Nyt useampikin kuulija osoitti häntä epäuskoinen ilme kasvoillaan ja supatti jotain vieressään olevalle. Hän veti henkeä ja aloitti seuraavaa lausetta.

Hän ei voinut nähdä otsalleen laskeutunutta punaista täplää.

2

Rikosylikonstaapeli Taru Wahlberg katsoi eteensä mitään näkemättä. Äskeinen näytelmä kulki kuin hidastettuna uusintana hänen silmiensä edessä, ja ympärillä kaikuvat äänet sekoittuivat hänen korvissaan humisevaksi puuroksi. Lämpimän lauantai-iltapäivän leppoisa rikosepäilyyn postauskeikka oli muuttunut ennakoimattomaksi murhenäytelmäksi, jonka pääosan esittäjä Pauli Tenhunen makasi nyt pitkällään puhujapöntön takana, hänen päästään puuttui puolet.

Taru oli kiinnittänyt huomionsa eturivissä syntyneeseen kuhinaan, asiaankuulumattomaan osoitteluun ja rauhattomuuteen ja ehtinyt nähdä, miten punainen piste hakeutui puhujan otsalle. Sitten ilmassa oli kuulunut surahdus. Taru käänsi päänsä siihen suuntaan, josta luoti oli lähetetty liikkeelle, yksi luoti, ei mitään satunnaista ammuskelua ihmisjoukkoon, ei laukauksen ääntä.

Aukion toisella puolella, kerrostalon ylimmässä kerroksessa vilahti valonsäde, heijastus, joka saattoi tulla sulkeutuvasta ikkunasta.

Ympärillä kiiriviä pelonsekaisia ääniä vaimensi hänen korvansa täyttävä humina kuin suonissa syöksyvän veren pauhu peittäisi kaiken muun alleen. Tilanne tuntui jollain tapaa tutulta. Samassa hän palasi reaali maailmaan, ja miesten huuto ja naisten kirkuna kuuluivat korviahuumaavana. Yksi huutajista oli hänen jalkojensa

juureen maastoutunut työparinsa rikoskonstaapeli Niclas ”Lönkka” Lönnqvist.

”Maahan, Taru! Maahan!” tämä karjui kurkku suorana.

”Vain yksi laukaus”, Taru sanoi rauhallisesti huomioimatta käskyä millään tavalla.

Hän kääntyi uudelleen katsomaan luodin tulosuuntaa kohti. Aukion toiselta laidalta avautuvan kadun varressa näkyi erkkeireitä ja kattohuoneistoja. Salamurhaaja oli ampunut tappavan laukauksensa jostain sieltä. Luoti oli löytänyt väkijoukon keskeltä täsmällisesti maalinsa, vaikka etäisyyttä oli useita satoja metrejä.

”Se on ammattitappaja. Ei se meitä ammu”, Taru sanoi.

Maassa makaava kollega jäi tuijottamaan työpariaan, avasi suunsa sanoakseen jotain, mutta sanat eivät kantautuneet Tarun korviin.

Taru ampaisi liikkeelle, juoksi niin kovaa kuin pääsi ja loikki maassa makaavien ihmisten yli. Narinkkatorilla vallitsi totaalinen kaaos, täydellinen paniikki. Naiset kiljuivat korkeissa oktaaveissa, ja miehet ryömivät suojaa etsien kuin kertausharjoituksissa.

”Huhta!” Taru karjui mikrofoneihinsa, minkä läähätykseltään pystyi.

”Taru! Mitä siellä tapahtuu?” kysyi rikoskonstaapeli Perttu Huhta, joka istui työpisteellään KRP:n toimistolla Jokiniemessä ja oli tilanneseurannassa kamerakuvien ja mikrofoneista kuuluvien äänien varassa.

”Pauli Tenhunen on murhattu! Salamurhaaja ampui jostain kadunvarren rakennuksesta. Ota valvontakamerakuvat esille ja selvitä, keitä asuu kahdessa ylimmässä kerroksessa. Ja tsekkaa Airbnb! Olen kohta talojen luona.”

Taru juoksi väkijoukon poikki ja hyppi maassa lojuvien sähköpotkulautojen yli kuin aitajuoksija. Farkkutakki ja -housut olivat

liikaa kuumana kesäpäivänä, ja hiki puski pintaan. Jotkut kadulle pysähtyneistä selvästikin arvioivat, että hänellä oli jotain tekemistä äsken tapahtuneen ampumisen kanssa.

”Poliisi!” hän huusi, kun näki kaljupäisen atleetin virittelevän itseään taklausasentoon. Mies väisti viime hetkellä. Tarun vauhti alkoi hiipua, mutta hän ei antanut periksi. Nyt jos koskaan oli pakko jaksaa.

”Se voi olla se taaempi oikeanpuoleinen rakennus! Ylimmässä kerroksessa on Airbnb-välityksessä yksiö”, Huhdan ääni kuului nappikuulokkeista innostuneena.

Taru oli liian hengästynyt vastatakseen.

”Odota apuvoimia. Tappaja on vaarallinen”, Huhta jatkoi.

”Kamerakuvat! Onko talo näkyvissä?” Taru huohotti.

”On, on. Kaikki ulostulot ja ympäröivät kadut näkyvät selvästi. Kukaan ei ole tullut ulos. Odota siellä. Karhuryhmä on hälytetty.”

Taru tiesi ryhmän olevan nopea mutta ei tarpeeksi nopea. Se ei ehtisi Pasilasta paikalle ajoissa. Hän saapui talon kulmalle ja otti aseensa valmiiksi. Glock istui käteen kuin hansikas.

”Ovatko kaikki ovet tällä puolella?”

”Ovat. Odota siellä. Ei se pääse muualta ulos. Ei kannata mennä sisään. Liian iso riski.”

Taru pysähtyi ja katsoi ylös. Huhdan mainitsemat valvontakamerat näkyivät kadunkulmissa. Talon edustalle ei jäänyt minkäänlaista katvealuetta. Noinkohan ammattitappaja astelisi kameroiden ristituleen kuin ensi-illan punaiselle matolle?

”Tunnelit, Huhta! Kellari! Pääseekö talosta huoltotunneleihin?”

Huhta takoi ankarasti näppäimistöä. Ääni kuului nappikuulokkeisiin.

”Perhana! Pääsee. Älä vaan lähde perään.”

Mutta Taru oli jo vauhdissa. Hän paiskasi rapunpielessä nojaneen potkulaudan etuoven lasista läpi ja syöksyi sisään. Hissi oli kellarikerroksessa.

”Se pääsee karkuun. Koirat! Huhta, koirat!”

Taru paineli rappuja alakertaan pistooli kädessään. Tappaja oli saattanut ansoittaa pakoreittinsä. Oliko riski otettava? Kaikki hänen opettajansa ja aiemmat esimiehensä olisivat sanoneet, ettei missään tapauksessa. Mutta hänen nykyinen esimiehensä, rikoskomisario Jake Vahtera oli kerran todennut, että joskus oli vaan mentävä.

Nyt oli sellainen hetki, vaikka hänellä oli aivan liian tuoreessa muistissa tapaus, jossa sekopää ammuskelin kerrostalon katolta kadunkulkijoita ja yksi poliiseista sai vammauttavan osuman.

Hän laskeutui raput alas kellariin ja potkaisi oven auki. Se avautui pimeyteen, ei räjähdystä, ei lankamiinaa. Hän siirtyi puoli-pimeässä käytävässä seinän viereen ja eteni ase ampumavalmiina. Ovi kolahti kiinni hänen takanaan, ja ilkeä muistijälki kaukaa menneisyydestä välähti hänen mielessään. Viileät hikipisarot valui-
vat selkää pitkin ja nostivat ihon kananlihalle. Hän tuli suljetulle ovelle, jossa luki: *Keskustan huoltotunneli – Kuilu 122.*

Hän kokeili kahvaa. Ovi ei ollut lukossa. Hän työnsi oven raolleen, potkaisi sen auki ja jäi ovenpieleen suojaan. Ei laukauksia, ei räjähdystä. Hän piti silmiään kiinni ja viritti kuuloaistinsa äärimmilleen. Kuuluiko alhaalta loittonevien askelten ääni? Ehkä. Hän säntäsi perään, harppasi jokaisen kerrosvälin portaat parilla loikalla. Rappuset tuntuivat jatkuvan pohjattomaan syvyyteen. Viimein portaikko loppui, ja hän näki tunnelin suuaukon. Ummeh-
tunut kostean kiven tuoksu löi vastaan kuin tippukiviluolassa.

Silmät alkoivat tottua hämärään. Himmeät liiketunnistinvalot, ampuja oli siis juossut tänne. Tunneli oli leveä ja tasaisella betonilla

oli helppo juosta. Ei tarvinnut väistellä esteitä. Tunnelissa ei ollut risteyskiä, mutta edessä oli mutka. Hän pysähtyi.

Nopea vilkaisu kulman taakse. Ei ketään. Heikko valaistus loi aavemaisen tunnelman. Hän kuunteli tarkasti. Etäännyvät juoksuaskelet kuuluivat nyt selvästi hiljaisuuden keskellä.

”Huhta. Onko täällä kameroita?”

Vastausta ei kuulunut. Ilmeisesti radioyhteys oli katkennut. Oltiin jo syvällä maan alla, syvällä parkkihallien alapuolella. Hän säntäsi juoksuun. Aivan sama, jos pakenija kuuli. Nyt oli mentävä. Hän juoksi niin kovaa kuin pääsi.

Sitten hän pysähtyi kuuntelemaan. Pakenijan juoksuaskelet kuuluivat lähempää.

”Seis! Poliisi! *Freeze! Police!*” hän huusi.

Askelet jatkoivat loittonemista.

Hän eteni hiipien, piti aseesta molemmilla käsillään ja haki kohdetta tähtäimen läpi. Hän tiesi, ettei tappaja ollut kaukana. Hän pysähtyi. Hämärässä erottui nyt tunneleiden risteys. Juoksuaskelten vaimenevat äänet kuuluivat vasemmalle lähtevästä haarasta. Nopea silmäys kulman taakse. Ketään ei näkynyt.

Taru eteni nyt kyyryssä seinän viertä Glock käyttövalmiina, kunnes tuli mutkaan ja pysähtyi. Askelet kuuluivat aivan läheltä. Tulitaistelu olisi vääjäämättä edessä. Hän oli ampunut ihmistä kohti vain kerran, ja siitä oli jo aikaa, mutta hän tiesi osaavansa käyttää asetta. Hän oli harrastanut kilpa-ammuntaakin ja käynyt viime aikoina ahkerasti radalla. Mutta tositilanne oli aina erilainen: vastustaja saattoi ampua takaisin.

Edessä oli vielä yksi mutka. Hän laskeutui polvilleen ja kurkisti lattianrajasta. Tunneli päättyi holvimaiseen aukioon. Oliko vihollinen satimessa? Askelia ei enää kuulunut. Mitään suojapaikkaa ei ollut näkyvissä.

Hän jäi kulman taakse hetkeksi, hengitti syvään ja yritti ajatella terävästi. Oliko hän astumassa suoraan väijytykseen? Oliko miehellä muuta asetta kuin kivääri?

Ei välttämättä ollut.

Kivääri ei ollut kovin kätevä lähitaisteluase.

Taru veti syvään henkeä, nousi ja astui pari askelta taaksepäin. Hän sulki hetkeksi silmänsä. Sitten hän asettui kyyryyn, otti pari vauhtiaskelta ja pyörähti ukemin kautta polviasentoon valmiina tulitaisteluun. Tätä hän oli harjoitellut lukemattomia kertoja. Silmät hakivat kohdetta. Mitä kauemmin kohteen paikantaminen kesti, sitä todennäköisempää oli tulla itse ammutuksi. Mutta mitään ei näkynyt. Aukio oli tyhjä.

Yhtäkkiä hän huomasi kolkon kallioluolan seinustalla vihreäksi maalatun oven. Hän syöksyi sen luo ja tarttui kahvaan. Ovi oli lukossa. Turhautuneena hän käveli pari kierrosta kahdeksikkoa, jonka kuvitteli maahan. Kahdeksikko. Äärettömyyden symboli, jolla ei ollut alkua eikä loppua. Loputon polku, joka ei johtanut minnekään.

Hän pysähtyi, katsoi ylös hämärässä valossa erottuviin kallio-muodostelmiin, laski sitten katseensa alas, huokaisi syvään, nosti asekatensä ja painoi liipaisinta.

3

Taru palasi puolijuoksua samaa reittiä takaisin. Huoltoportaikko tuntui loputtoman pitkältä myös ylöspäin kiivetessä. Maitohapot polttivat reisissä, ja farkkutakin selkämys oli hiestä märkä. Hän testasi aika ajoin radioyhteyttä, mutta se pysyi mykkänä. Hän huohotti raskaasti, pysähtyi kerrosten väliselle tasanteelle ja yritti uudelleen.

”Huhta?”

”Taru, jumalauta! Olet hengissä, luojan kiitos. Mitä helvettiä sinä touhuat?” Kumea ääni nappikuulokkeissa kuului nyt rikoskomisario Jake Vahteralle, joka oli ottanut komennon KRP:n päämajassa Vantaan Jokiniemessä.

”Tappaja pakeni huoltotunnelin ovesta ja pani sen lukkoon.”

”Hyvä, ettet sentään ampunut lukosta läpi.”

”Yritin kyllä, mutta se oli jotain erityistä materiaalia. Ysimillinen ei tehnyt metalliin koloakaan. Jokin panssariovi panssarilukolla. Minne se mahtaa johtaa?”

”Meillä on täällä tunneliverkoston kartta ruudulla. Otamme selvää, mutta ensin sinun täytyy kertoa, mihin suuntaan juoksit.”

”Onko koira tulossa?”

”On. Koirapoliisi on perillä minä hetkenä hyvänsä. Samoin Karhuryhmä.”

”Lähetä kuva kartasta puhelimeen.”

”On lähetetty jo.”

”Istun hetkeksi, niin katsotaan.”

Taru istahti portaikkoon ja kaivoi puhelimen taskustaan. Kartta oli iso ja sekava. Sitä oli hankala käsitellä puhelimen pienellä ruudulla. Näkökentässäänkin tuntui olevan jotain häiritsevää.

Vasta nyt hän huomasi jomotuksen, sykkeen oikean silmänsä takana. Olivatko päänsärkykohtaukset palaamassa? Hän ei ollut enää aikoihin kulkenut särkylääkkeet taskussaan. Vai oliko kyse vain fyysisestä rasituksesta? Näin kovaan ponnistukseen hän ei ollut sairauslomansa jälkeen joutunut.

”Tunnelissa oli vain yksi risteys, ja käännyin siitä vasemmalle”, Taru kertasi muistikuviaan ja hieroi samalla oikealla kädellä ohimoaan. Arpi tuntui syvänä juopana sormien alla.

”Muutaman kymmenen metrin päässä oli levennys, holvimainen aukio. Vasemmanpuoleisella seinällä oli vihreä panssariovi, jossa ei ollut mitään tekstiä.”

”Ovi näkyy kartassa, mutta sen takana ei näyttäisi olevan mitään”, Jake sanoi. ”Siellä täytyy olla armeijan salainen tunneli. Pieni hetki!”

Taru nousi ylös ja jatkoi portaiden kapuamista. Mäksy Karhuryhmästä tuli ylhäällä vastaan koko muu ryhmä perässään täysissä tamineissa.

”Tango?” Mäksyn kysymys ei ollut tanssiinkutsu.

”Pääsi pakoon. Myöhästyimme. Tai siis minä myöhästyin”, Taru sanoi. ”Odotetaan ohjeita.”

He odottivat hiljaa, kunnes Jake palasi linjoille.

”Taru, ovi johtaa Puolustusvoimien luolastoon Tähtitorninmäen alle. Tappajalla täytyy olla sinne avain. Siellä on laaja tunneliverkosto, ja mies saattoi jatkaa mihin suuntaan tahansa Helsingin alla. Odotetaan avainta ja koiraa, niin päästään jäljille.”

”Tai ehkä ovi oli jätetty varta vasten auki”, Taru sanoi. ”Tappaja on varmasti jo kaukana.”

”Voi olla, mutta ei anneta periksi. Meillä on valmius virittää tiesulut, mutta koko Helsingin sulkeminen on iso juttu. Laivat pysyvät satamissa, kunnes jokainen boordaja on tarkastettu. Helsinki-Vantaan lentokentällä on valmiutta korotettu. Meillä on myös helikopteri ilmassa, jotta päästään tarvittaessa nopeasti tappajan perään”, Jake sanoi.

”Miten kauan me joudutaan odottamaan? Aika juoksee murhaajan hyväksi”, Taru sanoi.

”En tiedä. Varmasti parikymmentä minuuttia. Voi mennä tuntikin.”

”Huhta, mikä oli sen Airbnb-kämpän osoite?”

”A-rappu, huoneisto 22. Soitin omistajalle, ja hän kertoi vuokranneensa sen jollekin englantia murtaen puhuneelle miehelle, joka oli maksanut pyydetyn hinnan mukisematta”, Huhta sanoi.

”Se täytyy tsekata. Näin heti murhan jälkeen siitä suunnasta heijastuksen kuin ikkuna olisi suljettu. Mäksy, lähde mukaan. Siellä voi olla ansoja.”

”Te kaksi, rappuja! Tepo tänne hissille!” Mäksy karjaisi ja lähti seuraamaan Tarua kolmen nuoremman poliisin kanssa.

Taru ja Mäksy sekä normaalia tukevammilla suojaliiveillä varustettu Tepo-mies, terroripommeihin erikoistunut poliisi, ahtautuivat hissiin ja nousivat ylimpään kerrokseen. Taru ja Mäksy katsoivat toisiaan silmiin. Taru muisti miehen poliisikoulusta. Mäkipelto oli hänen oikea nimensä, mutta Karhussa koodinimi oli Mäksy.

Ylimmässä kerroksessa oli muutama huoneisto. Ovet olivat visusti kiinni, ja käytävä oli tyhjä. Asunnon 22 nimikyltti puuttui. Mäksy kopautti ovea rystysellään terävästi pari kertaa.

”Poliisi, avatkaa ovi! *Police, open the door!*” Mäksy huusi. Mitään ei tapahtunut.

Nuoremmat poliisimiehet odottivat rynnäkkökiväärit tanassa, kun Tepo-mies tutki ovea ensin ulkopuolelta ja ujutti sitten kameran kaapelin postiluukusta tutkiakseen asuntoa sisältä. Ei ansoja, ei miinoja. Ja miksi olisi? Tappajan tehtävä oli hoidettu, ja hänellä oli kiire poistua rivakasti paikalta eikä mitään tarvetta aiheuttaa vahinkoa muille. Poliisit mursivat oven vaivatta.

”Ei kosketa mihinkään. Tekniikka saa käydä perkaamassa jäljet”, Mäksy sanoi.

Poliisit nyökkäsivät itsestäänselvyydelle. Yksion kalustus oli yksinkertainen, ja huone näytti siistiltä. Tappaja oli todennäköisesti viettänyt siellä vain sen ajan, jonka oli tarvinnut tehtävänsä suorittamiseen. Ainoasta ikkunasta avautui täydellinen näkymä torille edessä olevan rakennuksen yli. Katutasolta oli käytännössä mahdotonta huomata ikkunasta tähtäävää kiväärimestä.

Taru oli varma, ettei ammattitappaja ollut jättänyt huoneeseen jälkiä, mutta löytyisikö niitä portaikosta tai tunnelista? Hän oli luonut pakenijalle painetta, kiirettä, ja kiireessä tekee helpommin virheitä. Ehkä sieltä löytyisi jotain: sormenjälkiä, kuituja tai jopa dna:ta.

Nappikuulokkeesta kuului pieni räsähdys.

”Taru, eversti Kuusela on saapunut”, Jake sanoi. ”Hän odottaa alakerrassa. Ja koirapoliisi on siellä myös. Onko seurattavasta mitään hajureferenssiä? Vaatekappaletta tai sellaista?”

”Ei minkäänlaista. Pyydä tekniikkaa penkomaan tämä Airbnb-yksiö, vaikka tuskin täältä mitään löytyy.”

”Totta kai. On jo tulossa. Menkää nyt äkkiä alas.”

Taru, Mäksy ja Tepo-mies tunkivat itsensä hissiin ja jättivät yhden poliiseista vartioimaan huoneistoa. Eversti Kuusela odotti alhaalla harmaassa univormussaan.

”Herra eversti. Mitä oven takaa löytyy?”

”Vaikka mitä. Kaikkea en voi kertoa. Puolustusvoimien luolastoja ja satoja kilometrejä tunneleita.”

”Satoja kilometrejä. Oletteko tosissanne?”

”Olen.”

Taru katsoi Kuuselaa epäuskoisena.

Vainukoira oli ilmestynyt Tarun jalkojen juureen, ja hänen teki mieli rapsuttaa sitä. Se ei kuitenkaan ollut työkeikalla sallittua.

”Mikä tämän nimi on?”

”Pluto”, vastasi koirapoliisi.

”Pystyykö Pluto seuraamaan tappajaa näissä olosuhteissa?”

”Jokin hajujälki pitäisi löytää. Sen jälkeen Pluto seuraa tappajaa vaikka hautaan asti.”

Koiran hajuaisti oli noin miljoona kertaa parempi kuin ihmisellä, Taru ajatteli. Mutta riittäisikö se?

”Miten sen hajujäljen voisi saada?”

”Onko mitään esinettä tai vastaavaa, joka olisi kuulunut tappajalle?”

”Ei minkäänlaista. Voiko hajun nuuhkia ovenkahvasta?” Taru kysyi.

”Periaatteessa kyllä.”

”Sitten mennään alas ja luolaston ovelle. Hyvällä säkällä Pluto ottaa siitä vainun.”

Koko porukka paineli rivakkaa vauhtia portaat alas. Kaiteisiin ei saanut koskea. Niistä saattaisi myöhemmin löytyä tappajan dna:ta tai jopa sormenjälkiä. Matka rapuilta luolaston ovelle tuntui nyt paljon lyhyemmältä kuin tappajaa jahdatessa. Ensiksi

Pluto päästettiin nuuhkimaan oven kahvaa. Se vilkaisi Taruun päin mutta oivalsi heti, ettei näin helppoa haasteesta ollut kyse. Ainakin Tarusta itsestään oli jäänyt hajujälki. Entä tappajasta?

Kuusela avasi oven lukituksen, ja Tepo-mies varmisti, ettei sitä ollut miinoitettu. Oven takaa avautui uusi loputtoman pitkä tunneli.

”Päästä hurtta nostamaan jälkeä ja ilmoita, kun olette valmiita”, Mäksy ärähti.

Koirapoliisi vilkaisi Mäksyä loukkaantuneena mutta katosi sitten mitään sanomatta oven taakse koiran kanssa. Koulutettu ja luotettava saksanpaimenkoira olisi hänen mielestään ansainnut arvostavampaa kohtelua. Hetken kuluttua koirapoliisi huusi ovenraosta, että Pluto oli valmis.

Koira eteni määrätietoisesti kuono betonissa. Muu porukka hölkkäsi perässä. Tunneli tuntui jatkuvan loputtomiin. Jos tappaja oli jatkanut pakoa juosten, hän oli kovassa kunnossa. Tunneleista muodostui monimutkainen verkosto, joka risteili kaikkiin suuntiin. Tappajan täytyi olla hyvin selvillä luolaston rakenteesta.

Pluto ei epäröinyt risteyksissä vaan paineli määrätietoisesti eteenpäin. Puolen tunnin kuluttua se pysähtyi lukitulle ovelle, jonka edessä lojui sähköpotkulauta. Oven takaa löytyi portaat ylöspäin. Ne johtivat Tähtitorninmäen parkkihallin sisäänkäynnille. Radioyhteys alkoi taas toimia.

”Huhta! Hanki pääsy parkkihallin tietokantaan ja hae rekkarin perusteella kaikki autot, jotka ovat lähteneet täältä murhan jälkeen. Tarkasta erityisesti vuokra-autot”, Taru sanoi mikrofoniin.

”Pitäisikö hakea myös varastetuiksi ilmoitetut?” Huhta kysyi.

”Ilman muuta, vaikka ammattitappaja varmasti tietää, että meillä on partioautoissa systeemit, jotka tunnistavat auton automaattisesti rekisterinumeron perusteella. Olisi tarpeeton riski jäädä kiinni varastetun auton ratista”, Taru sanoi.

”Okei. Okei. Tässä menee nyt hetki.”

Miehet katsoivat Tarua ja odottivat seuraavia ohjeita. Näppäimistön takominen kuului selvästi nappikuulokkeista. Jake ilmestyi linjoille.

”Pyysin lisää autoja kaikille poistumisreiteille. Tango on jo varmasti poistunut hallista, mutta nyt meillä on ainakin kalustoa toiminta-alueella”, Jake sanoi.

”Nyt löytyi!” Huhdalla ei mennyt tietojen yhdistelyyn kuin joi-takin minuutteja. Hän kävi vuokra-autojen listaa läpi: ”Europcar, Europcar, Avis, Avis, nämä ovat näistä isoista vuokraamoista... Hännikäisen autovuokraamo!”

”Se on se! Sieltä saa auton asioimatta kenenkään henkilön kanssa!” Taru huudahti.

Toimintamalli oli tullut esiin toisen jutun tutkimuksissa. Vuokrasopimus täytettiin netissä, ja auton ovet sai auki lähettä-mällä tekstiviestillä koodin oikeaan numeroon. Avaimet löytyivät sitten hansikaslokerosta. Asiointi sujui rikollisten kannalta näppä-rästi ilman asiakaspalvelijan henkilökohtaista kohtaamista.

”Graniitinharmaa farmari-Golf. Se on poistunut Eteläsataman puoleisesta portista. Jaan tiedot kaikille partioille”, Huhta sanoi.

”Täällä täytyy olla kamerat ja videotallennus. Kuinka nopeasti pääset videoihin kiinni?” Taru kysyi.

”Kyllä siinä aikaa menee, mutta katsotaan, mitä selviää.”

”Ok. Ja pistä kaikki täältä murhan jälkeen lähteneet autot jälji-tykseen varmuuden vuoksi. Me ei pystytä nyt tekemään enempää täällä. Onko Lönkka jo toimistolla?”

”Ei. Se on edelleen torilla organisoimassa suojaustoimia, vaikka homma taitaa olla selvä. Pyydän sen tänne.”

”Hyvä. Minäkin tulen sinne. Mietitään porukalla, miten tappaja otetaan kiinni.”

KANSAINVÄLISEN PALKKAMURHAAJAN JÄLJILLÄ

**Kiivastempoinen jännäri vie hiuksia
nostattavaan ajojahtiin**

EU-vaalitulaisuus Narinkkatorilla muuttuu veriseksi painajaiseksi, kun joku ampuu populistipuolueen suosituksen mepin. Pelon aallon pyyhkäistessä yli valtakunnan, odottaa kaksi kysymystä vastausta: kuka ja ennen kaikkea miksi?

KRP:n rikosylikonstaapeli Taru Wahlberg joukkoineen säntää takaa-ajoon. Jäljet johtavat palkkamurhaajaan, jonka aiemmat iskut ovat kohdistuneet rikollisiin. Onko tunnetun poliitikon taustoissa jotain hämää?

Ohuet johtolangat punoutuvat monisyiseksi verkoksi. Kuka on mystinen Guru, jonka järjestämien verkostoitumistapahtumien sisällöstä tiedetään yhtä vähän kuin niiden mittavasta osallistujakaartista? Onko hän osa suurempaa salaliittoa, jonka tarkoitus on järkyttää demokratiamme ydintä?

Palaset lokahtavat paikoilleen vasta, kun karmaiseva suunnitelma paljastuu.

Pekka Vänni asuu Hyvinkäällä ja toimii suuren kansainvälisen teknologiayhtiön johtotehtävissä. Monissa liemissä marinoitu junonenpunoja uppoutuu Taru Wahlberg -sarjan aloittavassa esikoisromaanissaan *Hesekiel* ajankohtaisiin yhteiskunnallisiin uhkakuviin.

ISBN 978-952-382-993-0

84.2

www.docendo.fi

CRIME
TIME

